

Güneyde

Kültür

AYLIK FİKİR VE SANAT DERGİSİ

CİLT : 14

Sayı : 141

Ağustos 2003

ISSN 1300-2627

Bu sayıda: Hatay'ı Kime Nasıl Tanıtıyoruz, Kimlere Tanıtamıyoruz?

Dörtlükler - Her Pazar Fasilla Uyanan Şehir: Dınar

Ses Değişikliği Geçiren Kelimelerin Yazı Dilindeki Eski Şekilleri

Reyhanlı ve Çevresinde Kırvelik - Zirve (Şiir)

İhtiyarlık - Salyangoz (Hikâye)

Koca Bir Çınar: Faruk Menderesli

İÇİNDEKİLER

Mehmet TEKİN Hatay'ı Kime Nasıl Tanıtlıyorsunuz, Kimlere Tanıtlıyorsunuz.....	1
Mehmet Turan YARAR Dörtöçler (Şiir).....	3
Mehmet TEKİN Her Pazar Fasıla Uyunan Şehir: DİNAR.....	4
Jale ÖZTÜRK Ses Değişikliği Geçiren Kelimelerin Yazı Dilindeki Eski Şekilleri.....	13
Sedat BAHADIRLI Rayhanlı ve Çevresinde Kirelik.....	18
Nevra ÇAĞLAYAN Zirve Karları (Şiir).....	21
Yusuf ŞERİFOĞLU İhtiyarlık.....	22
Bekir COŞKUN Salyangoz - 4 (Hikâye).....	23
Ali PARLAK Koca Bir Çınar: Faruk MENDERESLİ.....	31
Emel POLAT Kültür ve Sanat Haberleri.....	32
Cevher İhsan MİSKİOĞLU Bir Sarhoşluğun Söyletkeni (Şiir).....	33

Güneyde Kültür Dergisi'nin 1-13.
ciltlerinin dizinlerine
<http://www.mku.edu.tr>
sitesinden ulaşabilirsiniz.

Cep Tel : 0.532.384 35 94

GÜNEYDE KÜLTÜR

Aylık Fikir ve Sanat Dergisi
Cilt : 14 Sayı : 141 Ağustos-2001
ISSN 1300 - 2627

SAHİBİ ve YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Mehmet TEKİN

YAYIN YÖNETMENİ

Güney ÇELİK

DANIŞMAN KURULU

Prof. Dr. Abdurrahman YÖĞÜT, Yrd. Doç. Dr. Süleyman
HATİPOĞLU, Yrd. Doç. Dr. Bilal ARI, Bilal NAKİB,
Sahit Aylan İPEK

AKADEMİK DANIŞMAN VE HAKEM KURULU

Prof. Dr. Haluk AKALIN (TDR Başkanı)

Prof. Dr. Sabahattin KÜÇÜK (Fırat Univ.),

Prof. Dr. Mustafa ÖZTÜRK (Fırat Univ.),

Prof. Dr. Salim ÇOBİCE (İstanbul Univ.),

Prof. Dr. Güllü AKÇAMETİ (Ankara Univ.),

Prof. Dr. Ali Berat ALPTEKİN (Sakarya Univ.),

Doç. Dr. Erman AKTUN (C.Ü.),

Doç. Dr. Metin AKKUS (Antalya Univ.),

Doç. Dr. Turgut KARABEY (Antalya Univ.),

Yrd. Doç. Dr. Rıfat ÖZDEMİR (Fırat Univ.),

Yrd. Doç. Dr. Kerem KURBAN (M.K.Ü.),

Yrd. Doç. Dr. Meral ATICI (C.Ü.),

Yrd. Doç. Dr. Hayriye TOPÇUOĞLU (M.Ü.),

Yrd. Doç. Dr. Hüseyin GÜFTA (M.K.Ü.),

Yrd. Doç. Dr. Ahmet GÜNDOZ (M.K.Ü.),

Güneyde Kültür hakemli dergidir. Bilimsel makaleler en az
iki alan uzmanının onayı alındıktan sonra yayınlanır.
Ankara Temsilcisi : H. Mehmet KONUŞKAN
İsparta Temsilcisi : M. Mehmet TEKİN
İzmir Temsilcisi : Mustafa MADEN

HABERLEŞME ADRESİ

Mehmet TEKİN

P.K. 344 Antakya-HATAY

İnternet adresi : <http://www.guneydekultur.com>

e-posta : guneydekultur@hotmail.com

BASKI : ÖZİREM Basımevi - ANTAKYA

Kapak resmi :

Dinar'dan Bekirler Saz Grubu
Soldan : Cafer Arkan, Bekir Arkan,
Mehmet Arkan, Murat Arkan,
Salih Çiçe (1962)

- * Gönderilen yazı ve fotoğraflar basılacak veya basılmamak tade edilmez
- * Yayınlanan yazıların içeriğine ait sorumluluk yazarlarına aittir.
- * Yayınlanan yazıların üzerinde yazının izni alınmaksızın suretlerle düzeltilmesi yapılamaz.
- * Kaynak gösterilmeden alıntı yapılamaz.
- * Mehmet Tekin posta çekti hesap no : 502404
- * Dergimiz Basın-Ahlak Yasası'na uymayı taahhüt eder.
- * Dergiye gönderilen makalelerin windows Microsoft word sürümlerine göre yanlırarak disket olarak gönderilmesi rica olunur

REYHANLI VE ÇEVRESİNDE KIRVELİK

Öğr. Gör. Sedat BAHADIR*

Aile kurumu, toplumun temelini oluşturmaktadır. Bu nedenle ailenin olgusunu sağlayan evlenme ibareleri ile birlikte şünetler geleneklerimiz açısından büyük bir önemi taşır. Törenlerin aksamlarında yorulmuş ve tören sahiplerinin onurları açısından önemlidir.

Reyhanlı'da kırvelik geleneğini ele almadan önce kırvelik kavramını tarihi gelişimi içerisinde ele alalım.

Orhun Abideleri içinde yer alan Tonyukuk Abidesinin "Birinci Tas İtan Çephe" içinde yer alan çavuş kelimesi ile ilgili Orhunca şöyle bir metin vardır: "Bilge Tonyukuk Boyla Baga Tarkan birle İltiriz Kağan bolıyın biryle Tabıgıç onıre Kıtavıç yırta Oguzıç okıç ok alını Bilgeci çabıç ben ok ertim." Bu metin, Türkçe Türkçesi ile şöyle açıklanabilir: Bilge Tonyukuk Boyla Baga Tarkan ile beraber İltiriz Kağan olma güneyde Çin'i, doğuda Kıtay'ı (bir kavim adı), kuzeyde Oguz'u pek çok öldürdü. Bilgeci, yardımcısı bizzat bendim.

Besim Atalay'ın *Divan-ü Lügati-ti Türk* tercümesinde çavuş, savaşta safları düzelterek ve askeri zulum etmeye bırakmayan kimse¹ olarak tanımlanmıştır. 1069-1070 yıllarında yazılmış olan bu eserdeki tanım, 724-726 yıllarında dikilen abidelerdeki tanıma da uymaktadır.

Kökürük, Uyğur ve Peçeneklerden sonra Mahmut Kağari'nin kelimeye verdiği bu anlam, bir övanı olarak Osmanlılarda da uzun yıllar kullanılmıştır. Osmanlı hakimiyeti sonrasında da bu kelime, genel olarak "hadime" olarak kullanılmıştır.

Hazarlarda "çavuşlar" olarak kullanılan bu kelime, Osmeli ve Karahanlı döneminde de Farsça "serhek ve dırbaz" kelimeleri anlamında kullanılmıştır.

Selçuklular döneminde çavuşları yavaş yavaş merasimlerde kırveligin geleneksel boyutuna yakın görevleri taşıyan görnükteydi. Belli bir günün kemerler, ellerinde alın ya da gümüş yaldızlı kıymetli taşlarla bezennmiş asalar bulunan çavuşlar, bir yerden bir yere giden hükümdarın önlerinde yürüyerek yolu açmaları resmi görevleri haline gelmiştir.

Bayram törenlerinin çok gösterişli yapıldığı Osmanlılarda çavuşlar, alayın düzenini sağlamakla birlikte merasimlere göre değişen giysileriyle en önde yürüdükleri bilinmektedir.

Sarayda birçok görevin yanı sıra, düğün ve şünet törenlerinde de düzenlenmesini teminen ve

masa karşılığında istenen çavuşlar, aynı anlamda resmi olmayan ve karşılık beklemeden yapılan bir hizmet olarak Türk kültürü içindeki geleneksel yapısını muhafaza etmiştir. Bu geleneğe bağlı olarak düğün sahipleri, törenlerde kendilerine uygun gördükleri becerikli, saygın, akıllı ve dostların "çavuş" olarak görevlendirilmişlerdir.

16. ve 17. yüzyıllarda en itibarlı devirlerini yaşayan çavuşları II. Mahmut, saraydan almış ordunun içerisine yerleştirmiştir. 1826'dan sonra düzenlenen yeni askeri teşkilatta küçük zabıtlara verilen "çavuş" ünvanı, Türk ordusunda da günümüze kadar devam etmiştir.

Şimdi biraz da Anadolu düğünlerinde önemli bir fonksiyonu olan "sağdıç" kelimesinden bahsedelim.

Dil kurumunun hazırlanmış olduğu Türkçe sözlükte "sağdıç" kelimesi, doğunda gelin veya güveye kılavuzluk eden kimse² olarak tanımlanmıştır. Abdulkadir İnan'a göre de sağdıç kelimesi "dost" ve "arkadaş" anlamı ile birlikte "ismisdaş" anlamını da ifade etmektedir. Mahmut Kağari ise bu kelimeyi, sadece "dost" olarak tanımlamaktadır.³ Yine Lügata şöyle bir söz geçer:

"Mende bulnur sewing otı kadıhu atar
Karşı körüp sağdıç anı uçmak atar"

(Benim yanımda sevinç ve kıvanç iletir bulundur.

Bu, kaygıyı giderir? Dostum benim köşküme gördüğün zaman köşkün güzelliği dolayısıyla, ona cennet dedi.)

Afyon'da herkesin bir sağdıçı vardır. Bu yörede sağdıç, bir erkeğin yayanışının her aşamasında en yakın arkadaşı, kan kardeşi ve en büyük dostudur.

Erzincan'da sağdıç damadı traja ve hamama götürür, eğlenceleri düzenler.

Safranbolu'da ise damadın gezdirilmesinde ve misafirlerin karşılanmasında yardımcı olur.

Diyarbakır'da hamam ziyafeti ve masraflı sağdıca aittir.

Elazığ'da güveyin yardımıyla yapmağa birlikte kızın kardeşine verilen hediyenin de pazarlığını yapar. Şünet olacak çocuğun da elbisesi küvre adı verilen şahıs tarafından karşılanır. Elazığ'ta Hal Köyü düğünlerinde de düğün ve akşamı sağlanmasında sağdıç kadar küvre adı verilen şahıslar da sorumlu. Küvre, sağdıçin yardımcısıdır.⁴

* İLK BİYÖ Öğrenci Örneği

Anadolu'nun hemen hemen bütün bölgelerinde (Kütahya, Kastamonu, Antalya, Kayseri, Sivas, Elazığ, Malatya vb.) sağdıç, damadın yardımcı ve yol göstericisidir. Bu yerlerde sağdıçlar, yaptıkları hizmet karşılığında para almazlar fakat düğün sahiplerinin kendilerine verdikleri hediyeleri kabul ederler. Bazı yerlerde düğünün bütün masraflarını çektikleri de olur.

Reyhani'da sağdıçın görevi de bu tanımdan uzak değildir. Yine damat adayının en yakın arkadaşı veya arkadaşları vardır. Bu şahıslar, düğün sonuna kadar damada her konuda yardımcı olurlar. Fakat "sağdıç" kelimesi, Reyhanlı'da pek fazla kullanılmaz.

Reyhani ve Çevresinde Kırvelik:

Bu kelime, Anadolu'nun çeşitli yerlerinde, "küvre, kırivlik, kırvaluk, kırvalık, kırvelik ve kırvelik" adı ile de anılmaktadır. Reyhanlı'da ise "kırve" kelimesi, göçmeyle (matatez) uğramış ve "kırve" olarak kullanılmaktadır.

Dil Kurumu'nun hazırlanmış olduğu sözlükte şöyle tanımlanır: Sünnet olan çocuğun elini kolunu tutan ve çocuk üzerinde babaya yakın hak taşıyan kimse¹. Bu duruma göre, kırvenin esas itibarıyla sünnet masraflarını gücü yettiği kadar yüklenerek ve tören sırasında çocuğu kucığına alarak çırpınmasına engel olan şahıs olduğunu görmekteyiz. Reyhanlı'da sünnet töreninde sünnet olacak çocuğu tutma ile birlikte asıl fonksiyonları, evlenme törenlerinde ön plana çıkmaktadır.

A- Kırve Seçimi :

Kırve, yakın akrabalarından herhangi biri olabilirken, bazen çevre tarafından sevilen ve ekonomik durumu iyi olan şahıslar da olabilir. Kırve seçimi Reyhanlı'da ve bağlı köylerde, umumnyayle ekonomik yönden denk olan aileler arasında anlaşılabilir şekilde yapılır.

Bu şahıslar, düğün yapılmadan çok önce de düğün sahipleri ile konuşup kendilerinin kırve olacağını söyleyebilir. Eğer başka kırve adayı yok ise düğün sahipleri bu şahısları seve seve kabul eder.

Kırve ile evlenecek erkek adayın ailesi düğün masrafları ile ilgili konuşurken bir masraf çıkarılır. Tören sünnet olacak çocuk çok ise her çocuğun bir kırvesi olacağından masraflar bu şahısların gücüne göre paylaştırılır. Paylaşma konusu şunlar olabilir: Düğün yemeğinin yapımı, davul ve zurnacılarla verilecek para, düğün yerinin kiralanması, davetiyelerin basımı ve dağıtımı, sünnet olacak

çocukların kıyafeti, düğün esnasında çalışanlara verilen bahşişler, uzak yerlerden gelecek şahıslara tutulacak atabaların kirası. Bu görevleri kırveler birer ikiye paylaşırlar.

Düğün töreninde ise genellikle tek kırve olur. Yine masraf yüklü ise kırve ile düğün sahibi bu yükleri anlaşılarak paylaşılır. Paylaşılacaklar, az önce anlattıklarımıza ek olarak şunlar olabilir. Evlenen adayların ev eşyalarının bir kısmı, gelinlik ve damatlık.

Paylaşım içerisinde herkes ekonomik gücünün yettiği kadar yapabileceklerini anlatır ve bu paylaşım her zaman olduğu gibi olumlu bir hava içinde geçer.

Bununla birlikte bir de kendince tespit ettiğim, tabiri caizse "isim kırveligi" veya "sahte kırvelik" vardır. Burada kırve, yalnızca sözde vardır. Kırve hiçbir masrafa katılmaz. Ama davet edilecek kişilerin seçiminde düğün sahiplerine yardımcı olur.

Günümüzde kırvelighin geleneksel boyutuna gölge düşürebilecek bir hadise de, ister sünnet ister düğün törenlerinde olsun, para toplamak için yapılan kırveliktir. Bu duruma devamlı olmamakla birlikte Reyhanlı ve çevre köylerinde rastlanmaktadır. Burada umumnyayle halk tarafından sevilen bir kişi kırve olur. Bu şahıs fazla para toplamak için kendi çevresinin büyük çoğunluğunu davet eder. Yörede bu davetiyelere "okuntu" adı verilir. Okuntu adı verilen bu davetiyeler içine bir miktar para konulur. Okuntulara mutlaka cevap vermek gerekir. Aksi takdirde toplum tarafından gıyabında kınanır.

Reyhani ve çevre köylerde künden de olsa devam eden "şaboş" geleneğinden de bahsetmek istiyorum. Bu gelenekte damat, gelin ve davetliler düğün meydanında iken sesi gür olan şaboşçu "şaboş, şaboş" diyerek davetlilerden para ister. Davetliler elinden geldiği kadar para veya başka hediyeler vermeye çalışır. Fakat burada takdim edilen daha ziyade paradır. Şaboş kelimesi söylenir söylenmez parayı önce düğün sahibi veya kırve verir. Burada yine devamlı olmamakla birlikte bazı unvanlı kırveler, düğün sahibiyile anlaşılabilir olarak, yani parasını daha sonra almak kaydıyla önce halkın önünde çok yüklü bir miktar para çıkarıp verir. Burada amaç misafirlere biraz daha tahrik edip fazla para verdimiye çalışmaktır.

B- Kırvenin Yapacağı İşler:

a- Düğün Öncesi:

1- Düğüne çağırılacak şahıslara davetiyelerin basımı ve dağıtımı: Kırve ve düğün sahipleri,

ya çevreyi çok iyi tanıyan birini görevlendirir veya kendi elleriyle davetilerin bulunduğu yere getirirler. Eğer çevreyi iyi tanıyan biri görevlendirilmişse şahısa, davet edilen kişilere, davetilerini aldıkları sonra bir miktar bahşış verilir.

2- Davul ve zurnacıların çağırılması: Davul ve zurnacılar halk tarafından verilen isim "apdal" veya "çingene"dir. Reyhanlı'da en fazla "apdal" kelimesi tercih edilir. Bu şahısların para işlemlerini de kirve veya düğün sahibi yüklenir. Bazı düğünlerde oynayanlara para atma fazla olduğundan ki bunlara "zengin düğünü" de denilebilir. Bu düğünlerde davul ve zurnacılar bu düğünlerde fazla para toplayacakları için çok az bir miktar para isteyebilirler.

3- Düğün yerinin tespiti: Düğün yeri daha öncelerinde olduğu gibi bir köy alanı olabileceği gibi geniş bir çay bahçesi veya ulaşımı kolay olan şehir veya kasabadan bir salon olabilir. Bu yerlerin ayarlanmasına kirve ve düğün sahibi beraber gider.

b- Düğün esnasında:

1- Düğünde kirvenin evinde bayrak kalkması: Düğün sabahı, davul ve zurnalar önce kirvenin evinin önünde çalınır. Düğüne gelecek davetliler, önce kirvenin evine gider. Davetliler karşıladıktan sonra kirvenin önündeki bayrakla birlikte, kirve önde olmak kaydıyla düğün yerine gidilir.

2- Kına gecesi: Düğünden bir gün önceki akşama denk gelen gündür. Sağdıç pozisyonunda olan damadın en yakın arkadaşı ve damada kına yakılır. Kına her iki kişinin de sağ elinin serçe parmağına yakılır. Kına yakılırken sağdıçın da bekar olmasına dikkat edilir. Kına yakılırken damadın ayakkabısı saklanır. Ayakkabıyı bekar olan gençler bulmaya çalışır. Ayakkabı bulunmazsa damada ve en yakın arkadaşına kına yakılmaz.

Burada kirve, misafirlerin ağırlandığına yardımcı olmakla birlikte kınadan düğün yerine geçiş saatini ayarlar.

3- Damat traşı ve güveyi giydirme: Gelin erkek evine geldiği gün davul ve zurna akşama kadar çalmaya devam eder. Akşam olunca sadece erkeklerin bulunduğu bir bahçede damat, traş edilir. Traştan sonra damadın bütün elbiseleri erkeklerin bulunduğu meydana getirilip damada giydirilir. Giyim esnasında sağdıç,

"Gömleği pak, kendisi pak
Yığılter aşkına Muhammet'e salavat" der. Bu arada herkes, salavat getirir.

4- Davetlilerin davul ve zurna eşliğinde karşılanması: Davetliler, kirve ve düğün sahipleri tarafından karşılanır ve uygun yere otururlar.

5- Düğün yeri düzeninin sağlanması: Daha önceden belirlenmiş olan düğün yeri, köy ve kasabadaki herhangi bir alan ise sandalye ve masaların kiralınması ve düzenli bir şekilde yerleştirilmesi kirveye aittir. Düğün yemekli ise yemeklerin dağıtımında görevli olan elemanlar, kirveye bağlı olarak çalışırlar.

6- Gelinin kız evinden alınması: Gelin, baba evinde hazır olduğu zaman kirve ve erkek tarafı bir bir konvoy oluşturur. Gelin, alınıp erkek evine götürülürken şöförün yanına genellikle kirve oturur. Gençler gelin arabasının yolunu kesip para istemesi neticesinde bu parayı kirve verir. Kirve her yol kesene para vermez. Yol taşıla kesilmişse kirve arabadan iner ve yolu kesenlere bağırır. Yol Türk bayrağı ile kesilmişse kirve, yol kesenlere bol miktarda bahşış verir.

Gelin arabası kız evinden gelini aldığımda konvoy oluşur ve mutlaka Yenisehir Gölü etrafında bir tur atılır. Bu turlar bir gelenek haline gelmiştir.

c- Düğün sonrası:

Düğüne gelmiş olan misafirler düğün yerini terk ederken kirve ve düğün sahipleri çıkış yerinde bekler ve misafirlere teşekkür ederler. Düğün yerini en son düğün sahipleri ve kirve terk eder.

Reyhanlı'da kirveye aşırı derecede önem verilir. "Kırvelik kardeşlikten ötedir" sözü sıkça söylenir. Aile bağlarını geliştirmekle birlikte kirve çocukları bile birbirine kirve demektir. Reyhanlı'da kırvelik yapmış biri hakkında kötü bir söz söylememek için "O, bizim kırvemiz" denir.

Sonuç:

Günümüzde ister sünnet ister evlenmelerde yapılan harcamaların birçok ailenin ekonomik boyunu aşması neticesinde köy, kasaba ve şehirlerde düğünlerin zaman olarak kısalıdığı görülmektedir.

Büyüklerimiz bize anlattığı ve günlerce süren düğünlerin benzerine raslanamaktayız.

Önceleri düğünler geniş alanlarda yapılırken şehir

ve kasabalarda salonlar kiralanmaya başlanmıştır.

Reyhani ve çevresinde kirve, önceleri ister sünnet, isterse evlenmelerde olsun masrafın büyük çoğunluğunu çekerken günümüzde yerine düğün sahipleri ile kirve arasında paylaşımaya dayalı bir anlaşma gelmiştir.

Bazı kesimler kirveligi bir para mekanizması olarak görmektedir. Düğün törenlerinde toplanacak paraları veya takıları kirvenin çevresi sayesinde toplamak istemektedirler. Bu durum da kirveligin geleneksel boyutuna zarar vermektedir.

Bunlara rağmen kirveligin faydalarından şöyle bahsedebiliriz. Var olan ilişkileri pekiştirir, sosyal ilişki ağlarını geliştirir, sosyal alışkanlığı artırır. Kirvelik, bürokratik devlet mekanizmasının halka tam olarak ulaşmadığı bölgelerde halk-devlet ilişkisini kolaylaştırır. Kirvelik, bir yöreye dışardan gelen kişilerin bu yöreye intibaklarını kolaylaştırır. Ailelerin veya kişilerin denetimindeki insan gücünü artırır ve önemli bir pazarlık gücü kazandırır.⁹

DİPNOTLAR

1. ERGİN, Mahir: Orhun Abideleri, İstanbul, Bağcıoğlu Yayınları 8, Baskı, 1980, s. 92.

2. DİVANU LUGAT-IT TÜRK TERCÜMESİ, Besim Atalay Tercümesi, 3. Baskı, C.1, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1992, s. 368.

3. TÜRKÇE SÖZLÜK-Atatürk Kültür, Dil ve Tarih Yüksek Kurumu Yayınları, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1989, s. 1241.

4. DİVANU LUGAT-IT TÜRK TERCÜMESİ, Besim Atalay Tercümesi, 3. Baskı, C.1, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1992, s. 455. Besim Atalay Tercümesi, 3. Baskı, C. 3, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1992, s. 374.

5. DİVANU LUGAT-IT TÜRK TERCÜMESİ, Besim Atalay Tercümesi, 3. Baskı, C.1, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1992, s. 455. DİVANU LUGAT-IT TÜRK TERCÜMESİ, Besim Atalay Tercümesi, 3. Baskı, C. 3, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1992, s. 374.

6. ERDENTÜĞ, Nermis: Hal Kâğıdı'nın Etimolojik Tarkibi, Ankara Üniversitesi Eğitim Fakültesi Yayınları, No: 48, Ankara, 1975, s. 103.

7. ÖRNEK, Sedar Veyis: Türk Halk Bilimi, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1995, s. 183.

8. TÜRKÇE SÖZLÜK, Atatürk Kültür dil ve Tarih Yüksek Kurumu Yayınları, Türk Tarih Kurumu Basımevi, Ankara, 1989, s. 877.

9. ÖRNEK, Sedar Veyis: Türk Halk Bilimi, Kültür Bakanlığı Yayınları, Ankara, 1995, s. 183.

ZİRVE KARLARI

Dağlar
Aşamadığım dumanlı dağlar,
Eteklerrinizde
Derman arar dizlerim
Avcularım yanar...

Ne acılar ürettik
Ne umutlar tükettik
Ulaşamadık çocuklarımızı,
Güvercin

çelimsiz
katksız

Solgun çocuklarımızı.

Sevdam ağırlığınızca
dağlar,

İnsanlar aç, sefil
Nasıl ulaşırım çocuklara
Yol verin dağlar!...

Güneşle buluşamazsam,
Gülümsemezse gün yüzüme
Nasıl çıkarım?

Yol verin dağlar...

Zirve karlarıyla
yıkansın yüreğim.

Uçursam güvercinleri
Kanat çırpışlarında özlemler

Sevginin sesi olsun
doruklarda
Sevginin sesi...

Nevru Çoğlayan

Güneşin Kültür / Ağustos 2003